

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1092/2024
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Душко Дунић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Бојан Милосављевић, адвокат из ..., ради утврђења права стварне службености пролаза, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2688/23 од 04.10.2023. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2688/23 од 04.10.2023. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије парничних странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2688/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2688/23 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Великом Градишту П 39/2023 (2016) од 09.06.2023. године, којом је конституисано право служености пешачког пролаза преко кат.парц. ... КО ..., као послужног добра, у власништву туженог, и то од кат.парц ... КО ... до кат.парц. ... КО ..., која је на терену ул. ... у ..., у укупној површини од 48м², у мерама и границама ближе одређеним у ставу првом изреке првостепене пресуде, у корист кат.парц. ... КО ..., као повласног добра, у сувласништву тужилаца, сагласно скици вештака геодетске струке, уз право и обавезу тужилаца да о свом трошку отворе пролазе и поставе врата на огради туженог према кат.парц. ... КО ... и кат. парц. ... КО ... која је на терену ул. ... у ..., што је тужени у обавези да им омогући, одређено да ће пресуда служити као испарава подобна за упис права службености у корист тужилаца код СКН Велико Градиште и одлучено да свака странка сноси своје трошкове

парничног поступка. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, парничне странке су благовремено изјавиле ревизије, и то тужиоци побијајући одлуку о трошковима парничног поступка, а тужени побијајући пресуду у целини, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку

По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама парничних странака, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, конституисано је право службености пешачког пролаза преко кат.парц. ... КО ..., као послужног добра, у власништву туженог, у површини, мерама и границама утврђеним из налаза и мишљења судског вештака геодетске струке, у корист кат.парц. ... КО ..., као повласног добра, у сувласништву тужилаца, уз право и обавезу тужилаца да о свом трошку отворе пролазе и поставе врата на огради туженог према кат.парц. ... КО ... и кат. парц. ... КО ... која је на терену ул. ... у ..., што је тужени у обавези да им омогући. Ово због тога што из утврђеног чињеничног стања произлази да парцела тужилаца нема директан приступ јавном путу у ул. ..., нити неком другом путу, да се повласно добро тужилаца не може на други начин и без несразмерно великих трошкова користити без коришћења послужног доба туженог, чија парцела се граничи са парцелом тужилаца и излази на пут, да су тужиоци још као деца и њихов отац док је био жив користили пролаз преко парцеле туженог док је тужени није оградио и да је део парцеле туженог на ком је уставновљено право службености пролаза у корист тужилаца најкраћи и најбржи до улице ..., односно најцелисходније и најекономичније решење због чега су испуњени услови за удовољење тужбеном захтеву.

Правноснажна одлука да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, донета је након оцене нижестепених судова да у спору ради конституисања права стварне службености тужени, упркос успеху тужилаца у спору, није у обавези да им накнади трошкове поступка, јер пре покретања парнице тужиоци нису имали право стварне службености на послужном добру тужног, а да тужени без судске одлуке до уставновљавања тог права није био дужан да им то право призна.

Имајући у виду да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, по оцени Врховног суда нема услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред наведеног, ревизијом туженог се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, на погрешну примену правила о терету доказивања и оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Ревизијом тужилаца се, с позивом на погрешну примену материјалног права, оспорава одлука о трошковима парничног поступка. Одлука о трошковима парничног

поступка као споредног потраживања, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизија парничних странака, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизије нису дозвољене.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.12.2016. године, у којој је као вредност предмета спора означено 10.000,00 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Ревизија тужилаца је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима парничног поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**